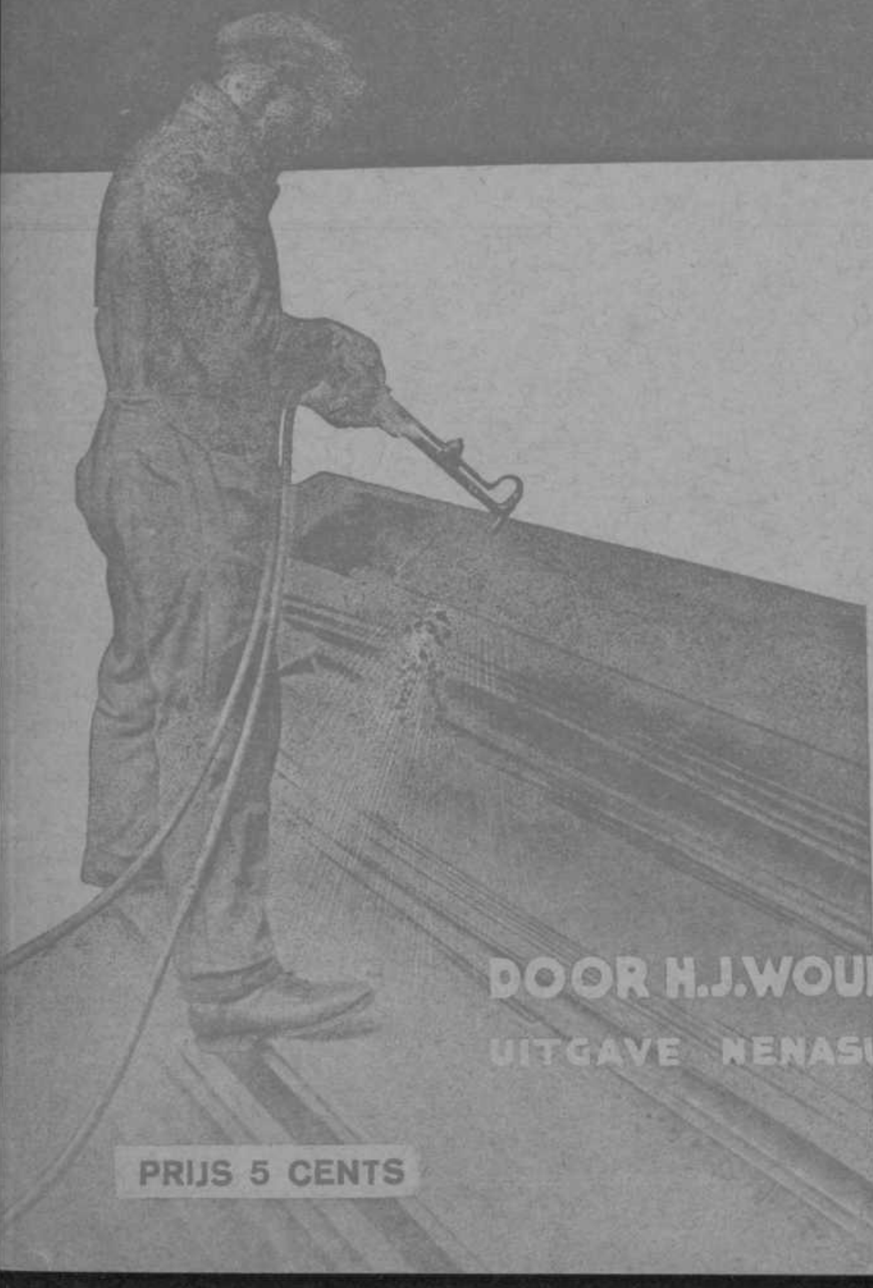
DE ARBEIDER IN DE N.S.B.

DOOR H.J.WOUDENBERG

UITGAVE NENASU UTRECHT

PRIJS 5 CENTS

Nederlandsche Arbeider,

Er is wel geen arbeider meer in Nederland, die nog niet van de N. S. B. gehoord heeft.

Toch hebben nog zeer veel arbeiders niet het juiste of niet de waarheid gehoord, omdat er in woord en geschrift zoo ontzettend onjuist omtrent de N. S. B. wordt bericht.

Dat onjuist berichten is vaak het tegenovergestelde van de waarheid en is dus — *gelogen.*

Vooral de Marxistische kranten, politieke en vakbladen schijnen er belang bij te hebben de arbeiders valsch voor te lichten en er zorgvuldig voor te waken, dat vooral de arbeiders omtrent de N. S. B. niet het juiste te weten komen.

Hiermede is geenszins gezegd, dat de andere politieke richtingen zich daaraan niet in dezelfde mate schuldig maken.

Waarom moogt gij de waarheid niet weten?

Omdat de huidige democratie een valsche democratie is, die tot dictatuur is ontaard en geen waarheid kan verdragen.

Waarom zegt men U, dat de N. S. B. den arbeider wil knechten? Terwijl juist de N. S. B. den arbeid en daarmede den arbeider wil vrijmaken!

Waarom zegt men, dat de N. S. B. de vakvereenigingen wil kapotslaan. Terwijl juist de N. S. B. het goede, wat de vakvereeniging schiep, wil behouden en verbeteren, door de vakvereenigingen te bevrijden van de politiek en de vakvereeniging voor den arbeider en zijn vak wenscht te behouden in de corporaties.

Waarom zegt men, dat de N. S. B. reactionair en kapitalistisch is? Terwijl juist de N. S. B. niet reactionair en alleen anti-kapitalistisch is!

Waarom zegt men, dat de N. S. B. oorlog beteekent?

Terwijl juist de N. S. B. tegen oorlog is. Tegen elken aanvalsoorlog! De N. S. B. is alleen voor bescherming van eigen land, zoo goed als mogelijk.

Waarom zegt men, dat de N. S. B. voor onderdrukking der geestelijke vrijheden is?

Terwijl de N. S. B. er juist is om overal, waar men den geest van ons volk heeft gekneveld, bevrijding te brengen. De N. S. B. waarborgt meer geestelijke vrijheid, dan de verworden democratie en de partijendictatuur verdragen kunnen.

Waarom zegt men, dat de N. S. B. onnederlandsch is?

Terwijl de N. S. B. juist uit liefde voor eigen land en eigen volk is ontstaan. De N. S. B. heeft geen verbinding met Rusland of met Duitschland. Alle andere politieke partijen steunen op de meest onnederlandsche leerstellingen.

Waarom zegt men en zeggen Uw leiders dit alles en nog ontzettend veel meer.

Waarom zegt men, dat N. S. B. misdadig is?

Terwijl juist alweer het omgekeerde waar is. De N. S. B. wil de wan- en misdaden, bedreven aan het Nederlandsche volk, aan de Nederlandsche arbeiders, goed maken en herhaling voorkomen.

Waarom meent men de N. S. B. op deze wijze te moeten bestrijden?

Waarom?

Arbeiders van Nederland oordeelt!

De N. S. B. noemt U arbeiders van Nederland, omdat de N. S. B. geen internationale is. De arbeidersinternationale is een leugen.

De arbeidersinternationale was een leugen in 1914 toen zij ondanks het gebral in de voorgaande jaren den oorlog niet verhinderen kon, de arbeidersinternationale is een leugen nu zij meer dan sancties, een oorlog eischt.

In dit, ons vaderland zijn wij op elkaar aangewezen en moeten wij allen tesamen ons brood verdienen.

Voor en aleer gij een standpunt inneemt, moet gij zelf oordeelen. Want dit is een der kenmerken van de partijendictatuur, dat gij zelf niet meer oordeelen moogt. De dictatuur denkt voor U.

De N. S. B. vraagt, dat gij zelf zult oordeelen.

De partijendictatuur acht den arbeider te gering om te oordeelen. Dat zal de partijleiding voor U doen!

De N. S. B. vraagt of gij oordeelen wilt!

In de verworden democratie moogt gij niet meer denken. Men denkt voor U! Als ge onze vergaderingen bezoekt, dan royeert men U, men terroriseert U, omdat en zoodra gij zelf wilt denken.

Dat is de geestelijke vrijheid, die gij thans geniet. Men verplicht u tot napraten van elk onverstand en misverstand.

Schudt deze dictatuur van U af.

Maakt U vrij.

Denkt en oordeelt *zelf*.

* * *

Wat heeft liberalisme en Marxisme van den arbeider gemaakt?

Het liberalisme, machtig geworden in het begin der vorige eeuw, heeft den menschelijken arbeid tot koopwaar verlaagd. Dit liberalisme is het product van de revolutie van 1795, de revolutie van den derden stand, waarbij het burgerdom overwon.

Liberalisme is het product van de bloedbruiloft van het burgerdom met de macht.

De uitvinding van de machine en andere technische vindingen,

waardoor een toenemende industrialisatie ontstond, gepaard gaande met een snellen en grooten aanwas der bevolking, maakte dat een ongekend groot aantal loonarbeiders ontstond.

Voorheen had men een zoo groot getal arbeiders, die in loondienst het brood moesten verdienen niet gekend en het groeiende liberalisme, dat geld tot de machtigste factor in de maatschappij en samenleving verhief, maakte gebruik van de door de in de revolutie verkregen vrijheid, om dat getal van loonarbeiders in liberalen geest uit te buiten.

De geweldige concurrentiestrijd in de productie begon. Het georganiseerd produceeren zooals het — hoe gebrekkig ook — in de tijden der gilden plaats vond, moest plaats maken voor productie in onderlingen naijver en in onderlinge afgunst.

Deze *vrijheid* van concurreeren kon zijn winst ongehinderd afknijpen op het bestaan van de loonarbeiders. De vrijheid werd een vrijheid tot uitbuiting en vooral op het arbeidersbestaan werd uitgespaard.

Was de arbeider ook een mensch?

Volgens liberaal-economisch begrip was de arbeid en de arbeider slechts koopwaar. Hij werd verlaagd tot een marktartikel, dat zijn waarde echt liberaal regelde naar vraag en aanbod.

Men sprak ook van een *arbeidsmarkt.*

Waren er veel arbeiders en weinig werk, dan was de waarde gering. Bij wat meer vraag kon ook de waardeering wel eens iets stijgen. Precies dus als op de productenmarkt, als op de groenten-, fruit- en vischmarkt.

Ook de arbeider was een product.

Met een geleerd woord werd hij tot economisch product gestempeld. De arbeidsmarkt was meestentijds ruimelijk voorzien en het economisch product *arbeider* had weinig waarde. Het lot van den arbeider was ellendig en zijn bestaan menschonwaardig.

Dit heeft het liberalistisch kapitalisme van den arbeider gemaakt en het heeft tot op den huidigen dag niets meer in den arbeider gezien.

Er kwamen menschen, die er tegen protesteerden.

Daaronder was ook Marx, die de uitgebuite arbeiders: Proletariërs noemde. Hij leerde den arbeiders, dat ze niet een economisch product waren, maar dat zij een klassenbelang, een economisch belang vertegenwoordigden.

Hij, Marx, zag de samenleving niet gebonden, streefde niet naar een algemeen belang, doch alleen voor het belang van dien proletarier-arbeider en predikte den klassenstrijd.

Deze klassenstrijd moest onverbiddelijk gestreden worden, en de bekroning van dien klassenstrijd zou zijn de proletarische revolutie, die de klassenlooze maatschappij zou brengen door afschaffing van eigendom en vernietiging van alle andere klassen. Het was het evangelie van den haat.

Zoo is de arbeider door de vorige eeuw getrokken.

Er ontstonden arbeidersbeweging en vakbeweging, die zich de verwerkelijking van de ideeën van Marx voorstelden.

Het is de opkomende arbeidersbeweging inderdaad gelukt verbeteringen in den toestand van den arbeider van het lib. kapitalisme af te dwingen. Eenvoudig is dit afdwingen niet gegaan.

In de vakbonden niet en in de politieke organisaties niet. Het was een voortdurende strijd tegen het reactionaire liberalistische kapitalisme.

Het was een strijd, die den arbeider niet verhief. Het was een strijd, die hem van zijn vaderland en van zijn volk afvoerde, een strijd, die de beste deugden van liefde en aanhankelijkheid in hem verkleinde.

Het boek der arbeidersbeweging telt vele onvaderlandsche momenten, maar daarnaast toch ook vele fraaie bladzijden. Vele pioniers in dien strijd uit het eind der vorige eeuw, thans vergrijsd of niet meer in leven, hebben een eerlijke, van idealen getuigende, strijdlust aan den dag gelegd.

Zij hebben geleden voor een beginsel, dat zij schoon achtten. Prachtige staaltjes van moed en opoffering naast veel leed, kommer, ontbering, worden uit die dagen gemeld. Terreur, hoon, smaad, broodroof en miskenning hebben deze moedige arbeiders verdragen terwille van hun kameraden, wier lot zij wenschen te verbeteren.

Arbeiders van Nederland! Wij N. S. B.-ers van deze dagen weten te goed wat vervolging, verdachtmaking en terreur beteekenen. Daarom hebben wij respect voor deze dappere strijders, die het liberalisme hebben aangevallen en die in het licht van dien tijd gezien, martelaren waren voor een heilige zaak. Zij gaven het beste van wat ze bezaten.

Arbeiders van Nederland! Wij N. S. B.-ers zijn te goede socialisten, dan dat wij zouden willen, dat alle leed en alle strijd dier arbeiders vergeefs geweest zou zijn en geen beteekenis zou hebben. Neen, juist omdat wij willen, dat die strijd, op de juiste wijze zijn bekroning vinde, daarom zijn wij N. S. B.-ers.

Alles, wat uit ons volk is gekomen en waarde heeft voor ons volk, vooral, wat waarde heeft voor het arbeidende Nederlandsche volk, wil de N. S. B. behouden, verbeteren en veredelen.

Daarom is het een leugen, dat de N. S. B. de vakvereenigingen wil kapotmaken. Alles wat goed is in de vakvereeniging, is waardevol voor den bouw van den nieuwen staat.

Niet waardevol is de politieke overmacht op de vakvereenigingen. **Het is een vernedering voor de vakvereeniging een politieke bijwagen te zijn.**

Niet de organisatie van het stemvee der politieke partij, maar krachtige vakvereenigingen voor de arbeiders en voor het vak.

De vakvereeniging bevrijden van den klassenstrijd, die den arbeider geen voordeel brengt, hem van zijn volk verscheurt en de belangen van *zijn* vak en *zijn* bedrijf schaadt. De vakvereeniging ingevoegd in de corporaties, tot belang van den arbeider en zijn vak.

Dat is wat anders dan kapotslaan. Dat is de vakvereeniging haar beteekenis geven en dat voert naar de sociale vrede.

Nooit brengt Marxisme sociale vrede. Hoogstens, macht, terreur en overheersching, dat wil zeggen vernietiging.... maar zekerder brengt het volkomen onmacht.

Want wat is er geworden van den arbeider?

Na meer dan anderhalve eeuw Liberalisme.

Na meer dan een halve eeuw georganiseerde klassenstrijd.

Nog altijd zijn de arbeid en de arbeider koopwaar.

Dat kon geen politieke partij opheffen en dat kon geen vakbond veranderen.

Nog altijd bepaalt vraag en aanbod den prijs, dat wil zeggen de bestaansmogelijkheden van den arbeider.

Geheel verbonden en aangepast aan het liberaal-kapitalisme kan de vakbond of de politieke partij, zoodra er weer wat vraag komt naar het economisch product, dat arbeider genoemd wordt, een paar centen hooger in de prijscourant zetten. Bij daling van de vraag gaat de verhooging er onvoorwaardelijk weer af, het product daalt weer in waarde en de arbeider eet een boterham minder.

Het is al jaren lang zoover in Nederland, dat een kleine 400.000 arbeiders geheel waardeloos zijn, als zoovele producten, die naar de mestvaalt gaan. De werklooze loopt doelloos en zonder bestemming en tracht zich en zijn gezin met een steunfooi in het leven te houden.

En de jeugdige arbeider, die de school verlaat, gaat een ambitieloos en nutteloos schijnend leven tegemoet.

Wat is er van den arbeider geworden?

Nog heerscht het liberalisme. De Marxisten hebben zich in dit liberalisme vastgezogen. Ze hebben gebruik gemaakt van de parlementaire democratie en hebben zich krampachtig op de veroverde plaatsen gezet. Zij hebben zich daarop volkomen overgegeven en de arbeidersbeweging is door zijn leiders verburgerlijkt en van haar socialisme beroofd.

Het liberalisme heerscht nog.

Gemeenschapszin en gemeenschapsidee in ons volk worden bespottelijk en belachelijk gemaakt.

Liberalisme heerscht in de maatschappij en in de regeeringen. Het protestantsch-christelijk-liberalisme, het katholieke liberalisme, het vrijzinnig liberalisme, het tamme marxistische liberalisme regeert in land, provincie en stad.

Al dit liberalisme is in elkander vergroeid en al strijdend in elkander verstrengeld en verward tot een alle kleuren dragend liberaal-kapitalisme. En daarin ligt het noodlot van de politieke par-

tijen, dat zij met het in zich zelf verward geraakte kapitalisme en zijn ondergang, gedoemd zijn mede ten onder te gaan.

Daar in dezen warwinkel van zich aan elkaar klemmende en elkaar toch bestrijdende politieke partijen staat de arbeider. **Verder verwijderd van het socialisme dan ooit.**

Liberalisme en socialisme hebben hem niet verder kunnen brengen dan handelsproduct of contribueerend vakbondslid.

Hoe komt het dat liberalisme en Marxisme den arbeider lieten waar hij was?

Omdat liberalisme en Marxisme denkbeelden zijn uit de vorige eeuw. De eeuw van het materialisme. De begrippen uit de vorige eeuw kunnen niet de begrippen van deze eeuw zijn.

Het materialisme kan deze eeuw niet beheerschen. Het heeft ons de schier hopelooze, geweldige geestelijke en sociale crisis gebracht, waarin wij thans leven.

Liberalisme en Marxisme in wezen diep materialistisch, kunnen ons uit deze geestelijke en sociale crisis niet voeren.

Uit de heerschende maatschappelijke en geestelijke verwarring kan slechts een herboren en zich lotsverbonden gevoelend volk zich ontworstelen. Tot dat herboren Nederlandsche volk moet ook de Nederlandsche arbeider behooren.

Liberalisme en Marxisme kunnen den arbeider niet helpen.

Omdat liberalisme en Marxisme materialistisch zijn, kunnen zij den arbeider slechts van buitenaf zien.

Voor het heerschende stelsel van liberalisme en Marxisme is de arbeider zielloos, koopwaar of proletariër.

Dat is de arbeider van den buitenkant, arm en onontwikkeld. Het heerschende stelsel is vreemd aan het wezen van ons volk, maar zeer zeker vreemd aan het wezen van den arbeider.

Geleerde liberalen en Marxisten kunnen stelsels uitdenken voor den arbeider, plannen voor hem maken, burgerlijke advocaten kunnen zich aan het hoofd van de arbeidersbeweging zetten, burgerlijke intellectueelen kunnen boeken voor haar schrijven, maar zij kennen de ziel van den arbeider niet.

De beste zonen van de arbeiders zijn altijd zoo snel mogelijk uit den stand der arbeiders weggevlucht. De knapsten hebben zich weggewerkt uit het arbeidsmilieu. Het was hun goed recht en het was zeer begrijpelijk, in een wereld, waarin vooral handenarbeid wordt geminacht.

Maar daardoor is de arbeidersstand van zijn beste en edelste krachten beroofd. De arbeidersstand werd arm, bloedarm en weerstandsloos.

De burgerlijke revolutionairen, vreemd aan den arbeider, in wezen ver van hem afstaande, hebben die omstandigheid benut om zich aan het hoofd van dien bloedarmen arbeidersstand te plaatsen. De weerstandslooze klasse was overgeleverd aan burgerlijke revolutionairen en hun goddelooze theoriën.

Marx zelf, filosoof van burgerlijken rijken huize, was volkomen vreemd aan het wezen van den arbeider.

De stand der loonarbeiders is in het begin der vorige eeuw geboren. Marx heeft ze gedoopt met den naam: Proletariërs. Maar als altijd in de geschiedenis zijn de jongste lagen in de bevolking voorbestemd om de leiding te nemen als de oudere krachten verbruikt zijn.

De adel heeft zijn heerschappij reeds lang verloren. Het burgerdom is aan het einde van de leiding. De arbeidersstand heeft een roeping en mag zich niet laten verburgerlijken.

Het moet een eer zijn tot den krachtigen fieren arbeidersstand te behooren.

De arbeidersstand in zijn ruime sterke beteekenis is voorbestemd om de drager van den nieuwen staat te zijn.

Het is dan ook in het geheel geen toeval, dat de nieuwe leiders van de volken geen advocaten zijn, maar tot den arbeidersstand behooren. Hitler was een huisschilder, Mussolini een onderwijzer en Mussert, tot hij voor kort door de partijendictatuur gebroodroofd werd, een ingenieur.

Dat de arbeider een roeping heeft in zijn volk, dat de andere standen den arbeider om zijn innerlijke krachten noodig hebben en dat de arbeider onverbrekelijk met de andere standen in zijn volk is verbonden, dat hebben liberalisme en Marxisme nooit gezien.

Zij kenden slechts het materialisme, de geldzak en het loonzakje.

Arbeiders van Nederland! Waar vindt gij in deze maatschappij de erkenning en de achting, die gij als drager van den arbeid verdient?

Vindt gij waardeering voor Uw arbeid in menschwaardige belooning? In geldelijke belooning misschien te kort, daar kunnen de marxisten ook over meespreken, maar geeft men U ook den maatschappelijken rang, die U toekomt?

Als drager van den arbeid?

De N. S. B. wil, dat gij als drager van den arbeid moogt eischen stellen op Uw plaats in de samenleving.

Geen eischen mogen stellen de luilakken, de onwilligen en de onbekwamen en zij, die geld verteren en verbrassen, zonder zelf te werken en te verdienen.

Het komt er niet op aan welk werk gij verricht.

Alles, wat de vaardige hand maakt, wat de sterke spieren verzetten, wat de arbeid organiseert of de ideeën, die het denkende hoofd schept, is resultaat van den arbeid en de dragers van dien arbeid, hebben recht op erkenning, door de volksgemeenschap.

Daarom moet arbeid gericht zijn op dienst aan het Nederlandsche volk, dat is de volksgemeenschap.

Daarin zult gij de erkenning vinden.

Die erkenning vindt gij niet als Uw arbeid slechts opgekocht wordt door het kapitaal.

Het moet er daarbij niet om gaan wat gij doet.

Het moet er om gaan hoe gij het doet.

Het moet slechts gaan om de plichtsopvatting op de plaats waar het lot den mensch gesteld heeft.

De vuilnisman, die zijn werk nauwgezet verricht en zijn taak met plichtsbetrachting vervult, heeft recht op achting en erkenning niet minder dan de hoogste ambtenaar, die ook zijn plicht heeft te doen.

Dat wil de N. S. B.

Het kapitalistisch-liberalisme en het Marxistisch kapitalisme kunnen U dat niet brengen.

In den langen tijd, dat twee, drie generaties leefden en vergingen, hebben zij den arbeider niet hooger dan tot koopwaar en tot vernietigend klassenstrijder kunnen brengen.

Daarom, weg met het liberalistische kapitalisme en het Marxisme. Daarom naar de nationaal-socialistische volksgemeenschap.

Ieder mensch op de plaats, die hem krachtens geschiktheid en aanleg toekomt.

Arbeiders van Nederland! De bevrijding van den arbeider moet van hem zelf komen.

De N. S. B. geeft den weg en het doel aan, maar het Nederlandsche volk moet zelf marcheeren.

Nu de woning bouwvallig is geworden, moet het Nederlandsche volk zelf bouwen aan het nieuwe huis.

Daaraan kunnen *alleen* allen tezamen bouwen.

Arbeider, ondernemer, geleerde, ieder volksgenoot, iedere stand, moeten eendrachtelijk samen bouwen.

Als ieder voor zich bouwt, blijkt het een babylon, een chaos.

Hoe moet dit bereikt worden?

De N. S. B. wil in het Nederlandsche volk de gedachte doen doordringen, dat het alle standen goed moet gaan en dat niet de een ten koste van den ander mag leven.

In iederen arbeider moet de gedachte doordringen, dat hij verbonden is aan zijn volk. Daartoe moet hij bevrijd worden van den Marxistischen waan, dat hij strijd moet voeren in zijn volk.

Maar meer nog moet de burger bevrijd worden van zijn arrogantie en moet de arbeid door het geheele volk worden geacht.

Samen te werken tot het geluk van het volk, dat zijn onze ouders, dat zijn wij en dat zijn onze kinderen, moet het streven van iederen volksgenoot zijn.

De arbeider, die tot dit samenwerken bereid en geschikt is, heeft recht op medezeggingschap en hij heeft noodig den strijdbaren wil om zichzelf te geven, den moed en het geloof in de toekomst.

Degene, die dien strijdbaren wil tot het geluk van ons volk in ons wakker roept, is de Leider.

Dat is wat anders dan dictatuur of tirannie.

De N. S. B. wil den arbeider in de hoogere eenheid van zijn volk invoegen.

De arbeider is niet het troetelkind der maatschappij, daarvoor is hij te fier en te sterk, maar ook niet langer moet de arbeider zijn de proletariër of de verworpene der aarde.

De arbeider zal de ruggegraat van zijn volk zijn.

Daarin ziet de N. S. B. de oplossing van het sociale vraagstuk en de bevordering van de sociale vrede en de bevrijding van den arbeid.

N. S. B. arbeiders willen geen proletariërs zijn, zij willen vrije mannen en vrouwen van den arbeid zijn. Die hun plichten kennen en die hun rechten zullen laten gelden.

Die arbeiders spreken mee in den nieuwen staat.

Arbeidersstand is de hoogste rang in den staat, waar de mensch meer waard is dan geld.

Die stand is hooger dan de adel, de adel van geboorte, de geldadel of de politieke adel. **Boven alles staat de adel van den arbeid.**

Want de hoogste taak van den mensch is arbeid.

Door den arbeid heeft de schepper beteekenis aan het aardsche leven gegeven. Bid en werk is de spreuk der ouden, die den inhoud van ons aardsche bestaan kenmerkt.

Arbeid moet niet langer een last, maar altijd een zegen zijn.

Elke staat heeft te zorgen voor arbeid.

Arbeid moet geen koopwaar blijven.

Nooit kan men arbeid afkoopen.

Arbeid is de mensch zelf en blijft van hemzelf.

Hij kan zijn arbeid, hij kan zichzelf aan de gemeenschap geven, die hem brood voor vrouw en kinderen geeft.

Dat is socialisme.

Waar arbeid gekocht wordt, daar zijn slechts slaven.

De nationaal-socialistische volksgemeenschap kan geen slaven gebruiken. Deze kunnen de volksgemeenschap niet van nut zijn.

Slechts vrije arbeiders kunnen de volksgemeenschap dienen.

Vrije arbeiders, die den plicht tot arbeid kennen, maar die ook recht hebben op arbeid. Tegenover deze vrije arbeiders heeft de staat den plicht voor arbeid te zorgen.

Arbeid te organiseeren, dat is de voornaamste taak van den staat. Dat is de rijkdom van het volk.

Het recht op arbeid beteekent ook, recht op het rechtvaardig deel van de opbrengst en recht op deelname aan alles, wat de volksgemeenschap bieden kan. Natuurschoon, cultuur, kunst, zijn goederen der natie, behooren niet aan een bepaalde klasse en mogen niet buiten het bereik van den arbeider blijven.

In den nieuwen staat is de mensch meer waard dan geld.

Daarom is de N. S. B. antikapitalistisch.

Zeker, het kapitaal is een onmisbare functie in de maatschappij, omdat het alles is, wat ons volk zijn materieele waarden verschaft.

De N. S. B. wil echter niet, dat materieel kapitaal den mensch beheerscht en wil niet, dat de mensch dienstbaar zal zijn aan het kapitaal.

Omgekeerd, het kapitaal, alle productiemiddelen, de machines, de schepen enz., hebben den mensch te dienen. Boven het kapitaal en boven het dividend staat altijd de werkende mensch.

In het heerschende stelsel is dit alles juist omgekeerd. Daar is de mensch in dienst van het kapitaal. Een halve eeuw Marxisme en klassenstrijd hebben daaraan niets kunnen veranderen.

Arbeiders van Nederland! Wilt gij nog een halve eeuw klassenstrijd?

Ziet gij niet, dat gij dagelijks verder van het socialisme af gaat?

S. D. A. P. en vakbeweging denken niet meer aan verwerkelijking van het socialisme. Hun strijd van elken dag is behoud van den bestaanden toestand. De leiders gevoelen zich goed in het bestaande. Regeeringspartij worden, is het hoogste verlangen, dat zij met nog minder socialisme zullen willen koopen.

Hebt gij nog hoop en geloof in dat socialisme?

Zie den toestand goed onder de oogen.

Ontzettend rijk is de vakbeweging. Haar bezit is meer dan dertig millioen gulden.

En hoe staat het met den arbeider?

Hoe staat het met de bijna 400.000 stempelaars?

Ontzettend rijk is de vakbeweging. Zij kan zich alles tot haar behoud koopen. Dagbladen, weekbladen, invloed. Maar zij heeft slechts geld, zij heeft geen waarden voor de arbeiders.

De arbeiders zijn arm. Zooals ze tevoren arm waren.

Waar is het anti-kapitalisme van de leiders der arbeiders?

Het met veel ophef aangekondigde plan van den arbeid is door en door kapitalistisch. Het belast den nationalen arbeid met een rentelast, waarvoor Uw kinderen nog moeten werken. Ware het geheel geen humbug, dan zou het een uitkomst voor de kapitalisten zijn, die in deze tijden zoo moeilijk solide beleggingsobjecten vinden kunnen. De arbeider gaat in de werkverschaffing, de kapitalist, ademt op en kan weer rente maken.

Alleen de N. S. B. is antikapitalistisch!

Omdat alleen de N. S. B. den arbeider ziet en denkt in zijn volk als volwaardig krachtig bestanddeel. Een zwakke stand van arbeiders is een zwak volk.

Daarom is het de schande van de politieke partijen en van de arbeidersbeweging, dat zij niet hebben voorkomen, dat een arbeidersjeugd, die de school verlaat, op de keien moet loopen.

Nederlandsche arbeiders! Die jeugd, die daar loopt met arbeidswil en arbeidsverlangen, gaat ons aan. Die jeugd zal ons aanklagen.

Die jeugd heeft recht te vragen, waarom hebt gij de ontreddering niet voorkomen? Waarom is voor ons geen plaats aan den maatschappelijken disch?

Heeft de arbeidersbeweging daarvoor 50 jaren lang, zware leuzen gevoerd om ten slotte een jeugd uit te sluiten? Is dat de erfenis die gij de jeugd, onze kinderen kunt bieden? Uw leiders zeggen dat het de schuld van anderen is, dat het kapitalistisch stelsel schuld heeft.

Juist, zeer juist, maar daarmede bekent gij Uw onmacht, na meer dan een halve eeuw. Die jeugd kan geen halve eeuw meer wachten. De N. S. B. zegt, dat niet alleen het kapitalistische stelsel, maar ook het marxisme schuld draagt.

Een vereenigd volk zou het niet verdragen kunnen, dat zijn jeugd, dat is de kracht voor de komende tijden onbruikbaar ronddoolt, alsof het geen deel heeft aan zijn volk.

Alles, wat door politieke onmacht, door volksverdeeldheid aan onze jeugd verzuimd is, is gezondigd aan het geheele Nederlandsche volk, nu en in de toekomst.

Arbeiders van Nederland! Wordt U bewust van de plaats die gij behoort in te nemen. Besef, dat het ook Uw taak is nieuwe waarden in ons volk te brengen. Uw leven heeft beteekenis!

Gij leeft niet eenvoudig voor U zelf.

Gij behoort tot een gezin, tot een familie, tot een volk.

Zoodra gij dit zult gevoelen, heeft het leven grooter beteekenis voor U. Liberalisme en Marxisme willen het ontkennen.

Voor het heerschende stelsel zijt en blijft ge gekochte arbeid, stempelaar en een stukje van de stemveekudde.

Gij behoort tot het Nederlandsche volk, dat weer een aaneengesloten geheel moet worden. Waarin gij U geborgen gevoelt als in het gezin, als in de familie. Daarin hebt gij Uw plichten, maar ook Uw rechten.

Al Uw werken en streven krijgt in het volk ruimer en dieper beteekenis. Want wie vormen het volk?

De generaties, die voor ons leefden, onze voorouders, die gearbeid hebben en de som van hun arbeid, dat is onze cultuur, hebben zij ons overgedragen. Niet alleen waarden hebben zij ons nagelaten, ook schulden, waarvoor wij te boeten hebben.

Thans boeten wij zwaar.

Maar onze taak is het de jeugd en die daarna komen, de door ons geërfde waarden over te dragen, vergroot en veredeld.

Niet moet het komende geslacht belast worden met nieuwe schulden, met nieuwen strijd, tegen een verouderd, liberaal-marxistisch-kapitalistisch stelsel.

Maak den weg vrij voor de jeugd!

Dat wil de N. S. B.

Slechts een volk, dat eendrachtig streeft en niet een politiek verdeeld volk, kan de rechtvaardige eischen van de jeugd verwerkelijken.

Kan de huidige parlementaire democratie, zooals ze zich manifesteert in de kamers, de staten en de gemeenteraden dit ooit bereiken?

Mogen wij dit stelsel van parlementaire democratische onmacht, die tot een partijendictatuur zonder vasten wil, dan alleen de zucht tot behoud, heeft geleid, als werkelijke volkswaarde aan onze jeugd aanbieden?

Mogen wij zeggen in dezen onvruchtbaren poel hebben wij gemodderd, ook gij jongeren zult daarin voortmodderen?

Is deze parlementaire onmacht, vol van gedrochtelijke compromissen, verwatering en willoosheid, die de ontwrichting en verwildering voor de jeugd brengt, de erfenis, die wij zullen achterlaten?

Lichamelijk en geestelijk **verval** van uit de productie gestooten arbeiders.

Verval van ploeterende boeren en middenstanders.

Verval van een niet toegelaten jeugd, zonder vorming en scholing in het leven van den arbeid.

Verval van de groote deugden van een volk, van trouw, fierheid, kracht en opofferingsgezindheid.

De arbeider en de jeugdige arbeider kunnen zich vaak moeilijk deel van het gezin, deel van de familie, deel van het volk gevoelen. Toch behoort gij er bij, arbeiders van Nederland.

Eischen moogt gij Uw plaats aan tafel.

Dat is de strijd der N. S. B. voor heden en de toekomst.

Een vereend volk, waarin de arbeider zich tehuis gevoelt.

De N. S. B. wil, dat de arbeid weer levensvreugde kan beteekenen. Het Marxisme en het liberale burgerdom hebben den arbeider de levensvreugde en daarmede vaak de levenskracht ontnomen. Arbeid moet levensvreugde zijn.

In den arbeid moet de arbeider fier worden en zelfachting verwerven. Niet langer mogen plichtsbetrachting, eer, fatsoen en gemeenschapszin bespottelijk gemaakt worden.

De N. S. B. wil den arbeider den weg wijzen naar zelfbevrijding.

Bevrijding van de verschrikkelijke partijendictatuur.

Waar is thans Uw geestelijke vrijheid, arbeider?

Welke geestelijke vrijheid biedt de heerschende, verworden democratie? Het is geen democratie, het is slechts dictatuur.

De verworden „democratische partijendictatuur" kan geen geestelijke vrijheid verdragen.

Ambtenarenverbod. Uniformverbod. Demonstratieverbod. Vlagverbod. Het is al verbod tegen ieder, die anders durft te denken.

Het is bovendien geweld en volkomen negeeren van de grondwet. Maar deze „democratie" beteekent ook: broodverlies, terreur,

molestatie en mishandeling. Uit geregistreerde feiten te bewijzen.

Partijendictatuur heerscht.

De partijendictatuur vraagt naar geen recht, maar steunt slechts op de brute macht en het geweld.

De N. S. B. wil alleen de liberale vrijheid tot uitbuiting en de brutaal marxistische vrijheid tot vernietiging en kwelling aan banden leggen.

De N. S. B. wil daardoor de bevrijding van den arbeider en het volk. De N. S. B. wil, dat ieder menschenkind vrij zal zijn in zijn verhouding tot de eeuwige dingen. Ieder mensch vrij in het dienen en belijden van God.

Want in tegenstelling tot de practijk der politieke partijen erkent de N. S. B. dat er een eerste oorzaak is van alle dingen, een macht van hoogere orde, een geestelijke kracht, waaraan ook de staat onderworpen is.

De N. S. B. wil geen absolutisme en geen staatsabsolutisme.

De N. S. B. wil den vrede met andere volken.

De N. S. B. verafschuwt den oorlog en is tegen elken aanvalsoorlog.

De N. S. B. wil als het noodig mocht zijn, dat het volk zich verdedigen zal, tegen aanvallen, ter bescherming van huis en hof.

De N. S. B. is voor een onafhankelijk Nederlandsch volksbestaan. Dat verlangen is ook den Nederlandschen arbeider ingeboren. Het Marxisme heeft het in hem willen ontkennen, maar altijd tusschen alle drogredenen door manifesteert zich bij den arbeider de aanhankelijkheid aan zijn geboortegrond en zijn volk. Geen fiere arbeider zou zonder meer toelaten, dat iemand zich aan zijn goederen of aan zijn kinderen zou vergrijpen. Daartegen zou hij zich verweren, met al de krachten, waarover hij beschikt. Zoo is het ook met de goederen der natie en met de volksgenooten; daaraan mag niemand zich vergrijpen, dan verzetten allen, die tot het volk behooren, zich.

Weet gij arbeider, waar gij oorlogszucht vindt?

Daar, waar de haat tot evangelie werd, de klassenhaat wordt verheerlijkt, bij de Marxisten.

En ook daar waar winstzucht het liberalistisch kapitalisme drijft, ook daar is oorlogszucht.

Hoevele „vredesschreeuwers" zouden voor een nieuwen europeeschen oorlog niet terugdeinzen als het hun haatgevoelens kon bevredigen tegen bewoners van landen, waar Marxisme niet begeerd wordt.

Zij, die opgevoed zijn in de leer van klassenhaat, kunnen nooit de ware vredesvriend zijn. Zij erkennen slechts het geweld. Alleen zij, die hun land en volk innig liefhebben, zijn tegenstanders van oorlog.

De felste oorlogszucht wordt verborgen achter het masker van vrede en anti-militairisme.

In deze dagen komen zoo hier en daar de maskers af.

S. D. A. P. en Communisten staan in de voorste rijen van het hitsen tot oorlog en de sancties, die ze ook gaarne met „de wapenen der barbaren" zouden willen toepassen.

Kijk achter de maskers, waar het geel is van haat en rood van bloed.

Alleen de N. S. B. is in deze dagen betrouwbaar vredelievend. Het volk gelukkig en in vriendschap met alle landen levend, dat is het ideaal van de N. S. B. Wanneer het streven van de volken daarop gericht wordt, dan zal het ook mogelijk zijn een werkelijken volkenbond te stichten.

Wie zijn de verwekkers van den oorlogsgeest?

Zij, die aansturen op een proletarische revolutie, openlijk of heimelijk, die verlangen naar den ondergang van West-Europa, die puinhoopen slaan willen om hun communistischen staat op te bouwen, zij, die de vazallen zijn van het imperialistische Rusland en zij, die vastgeklonken zitten aan het imperialistische grootkapitaal, zij zijn de verwekkers van den oorlogsgeest. Het grootkapitaal en de wapenfabrikanten zijn de grootste tegenstanders van de N. S. B.

Arbeiders van Nederland!

Wordt het U nu duidelijk, waarom de N. S. B. door de Marxisten, maar ook door de liberaal-kapitalisten zoo fel belasterd en belogen wordt.

Schijnbaar is iedereen tegen de N. S. B., omdat het Marxisme, samengaand met het liberaal-kapitalisme, zoo tesamen schijnbaar het geheele front uitmaken, waartegenover een kleine N. S. B.

Het Liberaal-Marxistisch-Kapitalisme is inderdaad zeer machtig, hoewel innerlijk voos en rot.

Daarom kan een klein aantal, gedragen door een eerlijk ideaal, dit geheele front verstrooien. Want, wat dit verfoeilijk stelsel wil, de dictatuur der politieke partijen en der leiders, dat leeft niet in de Nederlandsche arbeiders en niet in het Nederlandsche volk.

In hun zwakte zijn de aanhangers van het stelsel gedoemd om de dolste grimassen te maken. De N. S. B. heeft al die politieke partijen verplicht om dagelijks over de N. S. B. te schrijven. Ze moeten.

Neem een politieke krant op. Ge behoeft hem niet te lezen maar als gij Uw oog er over laat glijden, dan zult ge vele malen, die symbolisch vereenigde drie letters: N. S. B. zien staan.

Dat is het eerste noodlot dier dictatuur, dat ze *moet*. De verdorvenheid van het stelsel brengt mede, dat alles, wat omtrent die N. S. B. wordt geschreven, ook het kenmerk van het verderf in zich draagt.

De partijendictatuur moet schrijven en de leugen, die hun geschrijf beheerscht, zegt juist wat in hun hart leeft en wat ze eigenlijk wil.

Ze zegt de dingen over de N. S. B. meestal juist omgekeerd,

Dit, arbeider, moet U veel zeggen. Nooit kan een regiem met leugen in stand blijven. Een regiem, dat afgedaan heeft, kan nergens mee op de been blijven. Met wetten niet, met verboden niet, met terreur niet, met broodroof niet.... Het grijpen naar deze middelen is altijd het teeken van het naderend verval geweest.

Dat is dus ons antwoord op de vraag: Waarom belastert men de N. S. B.?

Daarom, omdat de N. S. B. is:

voor bevrijding van den arbeid en den arbeider,
voor het behoud van alle waarden, die in ons volk bestaan, dus ook voor het goede wat vakvereenigingen brachten,
voor het Nederlandsche volk, niet voor Duitschland, Italië, Rusland of Engeland, maar voor Nederland,
voor het behoud van ons koningshuis.
voor legaliteit,
voor gezonden volksinvloed, dus:
tegen de huidige verworden parlementaire democratie,
tegen overheersching van het kapitaal,
tegen den goddeloozen staat,
tegen een staatsbestel, dat ons volk naar den ondergang brengt, dus vaderlandslievend,
tegen oorlog.

Daarom!

Omdat de N. S. B. wil, wat in het volk leeft, wat goed is in het volk, wat uit het volk opkomt, slechts goede dingen, daarom is de N. S. B. bespot, gehaat en belasterd.

Arbeiders van Nederland!

Wij, arbeiders, zijn de jongste stand in ons volk en herbergen daarom in ons de frissche jeugdkrachten van het volk. De nieuwe samenleving, de nieuwe staat wacht op de krachten die dezen staat moeten dragen. De staat wacht op de jonge krachten, die meer durven, meer willen, dan de oude burgerlijke krachten, die opgebruikt raken.

Het futlooze liberale burgerdom, en het verburgerlijkt Marxisme kunnen niet de dragers zijn van den nieuwen arbeidersstaat, die geen proletariërs zal kennen.

Want in den nieuwen staat, daar zal ieder, die met zijn gaven van hoofd en hand de volksgemeenschap dient, arbeider zijn.

En de leiders zullen niet zijn burgerlijke revolutionairen, die den arbeider verslappen met hun defaitistische, vernietigende, volksverscheurende Marxistische welbespraaktheden.

Neen, de leiders zullen zijn degenen, die daartoe meebrengen hun meerwaardigheid in krachtigen wil, moed, trouw en bereidheid tot het offer en alle deugden, die de arbeidersstand in zich sluit. De arbeid op zijn plaats in de volksgemeenschap als drager van het leven van die gemeenschap.

Samenwerking, tesamen arbeiden, van alle bevolkingsgroepen in solidariteit, in orde en tucht.

Dat is socialisme.
Daartoe heeft de arbeider de N. S. B. noodig.
Daartoe heeft de N. S. B. den arbeider noodig.
Wilt gij werkelijk het socialisme?
Dan moet ge breken met de partijendictatuur.
Wij kunnen U geen zonbestraalden weg beloven.
Onze weg is een weg van strijd.
En vaak een weg van leed.
Maar wij hebben een doel, een heerlijk doel.
En zooals gij werkt en ploetert, of zoudt willen werken en ploeteren voor Uw gezin, voor Uw kinderen, zoo strijdt de N. S. B. moeizaam en onder verguizing, voor het geluk van alle kinderen van Nederlandschen stam.
De N. S. B. vraagt:
Durft gij U bevrijden van de dictatuur,
Van de heerschende partijendictauur die onverbiddelijk is?
Wilt gij vrij arbeider zijn?
Wees U zelf!
Oordeel zelf!
Sluit U aan bij Uw volk.

Arbeider, Uw plaats is in de N. S. B.